

være rigtigt at offentliggøre denne Notes Indhold. En saadan Notes Fremkomst vilde virke paa een Gang opmuntrende og beroligende paa Offentligheden, naar man saa, at den norske Regerings Mening er, at selve Traktaten er fuldt saa tilfredsstillende for Danmark, og dermed ogsaa for Norge, som det tidligere Mønster paa Traktater, den udvidede Traktat, som den danske Regering har afsluttet med den hollandske Regering. Samtidig har ogsaa den norske Regering afsluttet en Traktat med den hollandske Regering, ganske efter samme Form, hvis jeg ikke tager fejl, som den dansk-norske Traktat. Dette kan jo opfattes paa to Maader. Det kunde synes at være et Bevis paa, at den norske Regering i det hele foretrækker Traktater af den Art som den nu med Danmark afsluttede, og det er jo beroligende overfor Offentligheden. Det kunde ogsaa opfattes paa den Maade, at den norske Regering ikke stillede Danmark synderlig anderledes end Holland ved Afslutningen af en Traktat. Man maa dog sige, at der kunde være noget mere Grund til, at den dansk-norske Traktat var noget mere omfattende end den norsk-hollandske. Men det er jo bedst at opfatte det i den bedste Mening, og naar der samtidig er Voldgiftstilhængere, som mene, at saadanne Traktater som den nu afsluttede dansk-norske i Virkeligheden praktisk talt ere lige saa fyldestgørende, især mellem smaa Stater, som den dansk-hollandske, saa kunde det være, at man i Virkeligheden har faaet en saa gunstig Traktat med Norge, som man egentlig kunde ønske. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om det er hans Mening, at den Traktat, vi have faaet med Norge, i Virkeligheden er lige saa god, lige saa brugbar, vil vise sig lige saa effektiv som den tidligere afsluttede dansk-hollandske, og dernæst vil jeg tillade mig at spørge ham, om det ikke vilde være rigtigt, hvis det er muligt, at offentliggøre den norske Regerings Udtalelse ved Traktatens Afslutning, saaledes som den forelaa, efter hvad der er oplyst, i en Note fra den norske Regering til den danske.

Udenrigsministeren (Ahlefeldt-Laurvig): Den sidste ærede Taler rettede et Par Spørgsmaal til mig, for det første, om jeg fandt, det vil være rigtigt at offentliggøre den Udtalelse, som er kommen fra norsk Side. I den Henseende er jeg ikke ganske eneraadende, jeg maa først høre Norge. Imidlertid er denne Udtalelse jo

for saa vidt kommen offentlig frem, som den er fremdragen her i Dag. Om Norge ønsker, at den skal komme mere offentlig frem, maa kunne overvejes.

Saa spurgte det ærede Medlem mig, om jeg mente, at den med Norge afsluttede Traktat var lige saa god som Traktaten mellem Danmark og Holland. Teoretisk er den det naturligvis ikke, for saa vidt som der er forskellige Indskrænkninger i den, som ikke findes i den hollandske, men om den praktiske Betydning vil jeg som den norske Regering sige, at Resultatet vist vil blive temmelig det samme.

Det skulde nemlig være meget mærkeligt, om vi overfor Norge, eller Norge overfor os, kom til at gøre Brug af de Undtagelser, der ere gjorte.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen), der gjorde forskellige Bemærkninger om Traktaterne, nævnedes særlig noget, som jeg bed Mærke i, nemlig, at disse Traktater ikke fra vor Side var blevne forbedrede. Det ere de imidlertid, og af Bemærkningerne til Forslaget vil det ærede Medlem kunne se, paa hvilke Punkter disse Forbedringer have fundet Sted. Jeg maa imidlertid have Lov til at tilføje, hvad jeg ogsaa sagde straks, at havde Karlstad-Overenskomsten ikke allerede foreligget, er der vist ingen Tvivl om, at Traktaterne med Norge og Sverige var blevne mere vidtgaende. Men da der nu var et almindeligt Ønske fra Sveriges Side om at faa alle tre Traktater nogenlunde i Samklang med hinanden, og da saa Norge ogsaa mente, at der maatte følges nogenlunde det samme Princip i Forholdet mellem Danmark og Norge som i Forholdet mellem Danmark og Sverige, er det ret naturligt, at man ikke endnu kunde komme ind paa obligatorisk Voldgift. Imidlertid har der fra begge Landes Side været vist en meget stor Imødekommen, og jeg har i alt Fald af de Forhandlinger, jeg har kunnet se af Akterne — og den Opfattelse har man ogsaa i Ministeriet —, ingenlunde kunnet komme til den Erkendelse som den sidste ærede Taler (Brandes), at vi tidligere skulde have kunnet opnaa bedre Traktater.

Matzen: Jeg ønsker kun at gøre den Bemærkning, at det var vist en Misforstaaelse — eller maaske jeg udtrykte mig uheldigt —, naar den højtærede Minister mente, at jeg skulde have udtalt, at vi ikke havde opnaaet noget. Min Tanke var, at det havde været ønskeligt, om der var